

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 23CoCsp/36/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2717205076
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 10. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Bundzelová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2717205076.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Ľubica Bundzelová a sudkýň: JUDr. Daša Kontríková a JUDr. Terézia Mecelová, v spore žalobkyne: I. Z., nar. XX.XX.XXXX, bytom: G. XXXX/XX, A., zastúpená advokátom: JUDr. Ján Pekar, advokát, so sídlom: Potočná 191/39, Skalica, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s. r. o., so sídlom: Pribinova 25, Bratislava, zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom: Kubániho 16, Bratislava, o vydanie bezdôvodného obohatenia a iné, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Skalica č. k. 1Csp/98/2017 - 183 zo dňa 31. marca 2020, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie sa vo výroku I. m e n í tak, že žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni sumu 300 eur titulom primeraného finančného zadosťučinenia do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku a žaloba sa vo zvyšnej časti (nároku na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia) z a m i e t a .

II. Rozsudok súdu prvej inštancie sa vo výroku II. v časti náhrady trov konania p o t v r d z u j e .

III. Odvolanie žalovaného voči výroku III. sa o d m i e t a .

IV. Žalobkyňa má voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom (v poradí druhým) súd prvej inštancie výrokom I. zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyni z titulu primeraného finančného zadosťučinenia sumu 1.407,67 eur, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom II. priznal žalobkyni proti žalovanému nárok na náhradu trov prvostupňového i odvolacieho konania v plnom rozsahu, o ktorej výške súd rozhodne samostatným rozhodnutím, po právoplatnom skončení veci a výrokom III. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť Okresnému súdu Skalica súdny poplatok v sume 84,- eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

2. Súd po citovaní § 3 ods. 5 prvá a tretia veta zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, rozsudok vecne odôvodnil tým, že proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Jediným predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie je porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Zákon teda nevyžaduje pre vznik tohto

práva, aby spotrebiteľovi bola privedená nejaká ujma. Postačuje ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde.

3. K uplatneniu práva na primerané finančné zadosťučinenie nemôže dôjsť kedykoľvek. Toto právo vzniká v zmysle citovaného ustanovenia po tom, čo zo strany spotrebiteľa dôjde k úspešnému uplatneniu porušenia práva alebo povinnosti na súde. V zmysle právneho názoru odvolacieho súdu (bod 56. odvolacieho rozsudku) nemožno vykladať citované ustanovenie v tom zmysle, že až na základe právoplatného rozhodnutia o porušení ustanovení je možné sa domáhať finančného zadosťučinenia. Uvedené nevyplýva z právneho predpisu. Napriek tomu, v predmetnom spore už nastala situácia, že právoplatnosťou rozsudku súdu prvého stupňa v časti priznania bezdôvodného obohatenia zhora došlo k úspešnému a aj právoplatnému uplatneniu porušenia práva alebo povinnosti v spotrebiteľskom vzťahu medzi stranami sporu. Súd má za to, že táto podmienka uplatnenia práva na primerané finančné zadosťučinenie bolo splnená, keď citované ustanovenie zákona o ochrane spotrebiteľa upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá.

4. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovršenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Hypotéza tejto právnej normy vyžaduje splnenie predpokladov, ktorými sú úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom alebo osobitnými predpismi a spôsobilosť takéhoto porušenia práva alebo povinnosti prívodiť spotrebiteľovi ujmu. Samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie. Bez právneho významu je, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy. Pri rozhodovaní o nároku na finančné zadosťučinenie je potrebné prihliadať na okolnosti prípadu. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Práve inštitút relutárnej náhrady nemajetkovej ujmy môže byť prostriedkom ochrany na doplnenie o preventívne účinky pred diskrimináciou. V zmysle judikatúry ES a antidiskriminačných smerníc musia byť sankcie za diskriminačné správanie účinné, primerané a odradzujúce. Inštitút finančného zadosťučinenia potom plní sankčnú, satisfakčnú ale i odrádzajúcu funkciu.

5. V spore bolo právoplatným rozsudok súdu uznané, že žalovaný nepostupoval s odbornou starostlivosťou, predložil žalobkyni formulárovú zmluvu, ktorú sám vopred pripravil a ako subjekt podnikajúci v oblasti poskytovania úverov mal poznať zákonnú úpravu poskytovania úverov, vrátane všetkých náležitostí, ktoré má obsahovať. Napriek tomu formulárová úverová zmluva neobsahovala všetky obligatórne náležitosti požadované zákonom, čo žalobkyňa ako spotrebiteľ nemohla ovplyvniť. Žalovaný taktiež spôsobil neplatnosť dohody o poskytovaní služieb. Žalovaný svojím správaním porušil ustanovenia zákona o ochrane spotrebiteľa, zákona o spotrebiteľských úveroch a ustanovenia o ochrane spotrebiteľa zakotvené v Občianskom zákonníku.

6. Uplatnená výška primeraného zadosťučinenia v sume 1.407,67 eur sa rovná výške priznaného bezdôvodného obohatenia, teda sumy, o ktorú sa žalovaný obohatil v súvislosti s poskytnutým úverom žalobkyni. Súd v rámci voľnej úvahy vyhodnotil primeranosť navrhovanej výšky finančného zadosťučinenia s ohľadom na okolnosti konkrétneho prípadu. Žalovaný poskytol žalobkyni celkom tri úvery, v ktorých na základe dohody o zrážkach bez kontroly súdu zamestnávateľ realizoval žalovanej zrážky zo mzdy. Až vydaním neodkladných opatrení súdom bol výkon týchto zrážok zastavený. Takáto situácia u žalovanej (žalobkyne - pozn. odvolacieho súdu) vyvolala stav neistoty v čase, keď mala s manželom narušené vzájomné vzťahy, čo nakoniec vyvrcholilo rozvodom manželstva. Stav neistoty spočíval v obavách, či a ako finančne zabezpečí potreby bývania, domácnosti, svoje potreby. Svedčí o tom aj účel žiadosti o poskytnutie úveru a to nedoplatok na nájomnom, potreby domácnosti. Z dôvodu nedostatku finančných prostriedkov nebola schopná zaplatiť za lekárske úkony u zubára, alebo cestovať na návštevu svojej matky, bývajúcej v inom okrese. Takýto stav neistoty trval od roku 2015 do roku 2017 vrátane, keď žalobkyňa na zaplatenie úveru zasielala mesačné splátky a pri zaplatení splátky len čiastočne, nastúpil režim zrážok zo mzdy. Žalovaný bezdôvodne užíval finančné prostriedky žalobkyne vo výške 1.407,67 eur, ktorá suma predstavovala priemerný mesačný príjem žalobkyne (č. l. 16 spisu) v uvedenom období, teda nie je nezanedbateľná. Táto suma bola dokonca vyššia než skutočne poskytnutý úver žalovaným v sume 1.350,- eur. Výsluchom žalobkyne mal súd preukázané uvedené tvrdenia, z ktorých súd vychádzal a neboli v konaní sporné. Žalovaný sa ospravedlnil z neúčasti na pojednávaní,

bez žiadosti o odročenie pojednávania a takto sa sám vzdal možnosti namietať pravdivosť skutkových tvrdení žalobkyňou.

7. Súd preto ustálil, že navrhovaná výška primeraného finančného zadostučinenia je primeraná povahe a rozsahu porušenia práv žalobkyne, zodpovedá svojmu účelu, teda poskytnúť satisfakciu spotrebiteľovi a odradiť dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľov, pričom vo vzťahu k žalobkyňi nepredstavuje neopodstatnené, neprimerané obohacovanie sa. Súd má za to, že čo sa týka priznanej výšky finančného zadostučinenia je len logické a spravodlivé, aby táto vychádzala z ujmy hroziacej žalobkyňi v súvislosti so žalovaným uplatňovanou dohodou o zrážkach zo mzdy v čase, keď táto tvorila neprijateľnú zmluvnú podmienku, pre ktorú bola vyhlásená za neplatnú.

8. O nároku na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, 2 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Zásada úspechu vo veci charakteristická pre sporové konanie sa uplatní tak, že neúspešná strana je povinná nahradiť v spore úspešnej strane trovy konania, ktoré tejto strane vznikli. Vzhľadom k tomu, že žalobkyňa bola úspešná v uplatnených nárokoch aj v odvolacom konaní a preto jej súd priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu pôvodného i odvolacieho konania. Po právoplatnosti tohto rozhodnutia súd prvej inštancie v zmysle § 262 ods. 2 CSP rozhodne o výške náhrady trov konania.

9. O povinnosti žalovaného zaplatiť Okresnému súdu Skalica súdny poplatok v sume 84,- eur súd prvej inštancie rozhodol podľa § 5 ods. 1 písm. a), § 4 ods. 2 písm. u), § 2 ods. 2 zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov. Žalobkyňa bola ako spotrebiteľ, ktorý sa domáha ochrany svojho práva podľa osobitného predpisu, od súdnych poplatkov oslobodená. Súdny poplatok predstavuje podľa pol. 1 písm. a) Sadzobníka súdnych poplatkov 6 % zo sumy 1.407,67 eur, t.j. sumu 84,- eur, na zaplatenie ktorej súd zaviazal žalovaného ako neúspešnú stranu sporu.

10. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalovaný z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) CSP. Uviedol, že vykonaným dokazovaním neboli preukázané skutočnosti, ktoré by odôvodnili nárok čo do základu i jeho výšky.

11. Existencia nároku na finančné zadostučinenie (čo do základu) by mala byť daná tým, že úverová zmluva neobsahovala obligatórne náležitosti požadované zákonom a že žalovaný spôsobil neplatnosť dohody o poskytovaní služieb. Hoci v rámci konania poukázal na stanovisko Národnej banky Slovenska ako vrcholného orgánu dohľadu v oblasti ochrany spotrebiteľa na finančnom trhu vo vzťahu k dohode o poskytovaní služieb, z postupu súdu nevyplýva, že sa ním vôbec zaoberal. Žalovaný nepostupoval svojvoľne a nespôsobil žiadnu neplatnosť, keďže sa dôvodne opieral aj o názor orgánu verejnej moci disponujúceho právomocou v oblasti ochrany spotrebiteľa. Iný názor prijatý súdom neskôr neznamená, že ide o skutočnosť odôvodňujúcu nárok na finančné zadostučinenie.

12. Rovnako aj v súvislosti s úverovou zmluvou žalovaný poukazoval, že existujú aj iné rozhodnutia všeobecných súdov (napokon, názorová nejednotnosť ohľadne výkladu zák. č. 129/2010 Z. z. viedla k iniciovanou dvoch prejudiciálnych konaní pred Súdnym dvorom EÚ (C-42/15, C-331/18), či k zmene zák. č. 129/2010 Z. z. z dôvodu odstránenia rozporu so smernicou 94/2008 a odstránenia možností rôznych výkladov). Tvrdil preto, že odôvodnenie záveru o existencii nároku na finančné zadostučinenie na základe skutočností, ktoré aj v rámci rozhodovacej právomoci bola prinajmenšom sporná a pochybná aj medzi orgánmi, ktorým je Ústavou SR zverený výklad zákona v rámci aplikačnej praxe. Na základe uvedených skutočností mal za to, že vykonaným dokazovaním nebol preukázaný vznik nároku na finančné zadostučinenie (bez akýchkoľvek rozumných pochybností).

13. Žalovaný ďalej napáda rozsudok aj preto, že odôvodnenie výšky finančného zadostučinenia je založené na jednostranných, účelových a pochybných tvrdeniach žalobkyne, ktorých relevantnosť pre uplatnený nárok je objektívne pochybná a sporná a navyiac, ktoré súd ani nemal pripustiť v rámci konania (z dôvodu podľa § 291 ods. 3 k § 296 CSP). Na odôvodnenie výšky finančného zadostučinenia uviedol, že žalobkyňa žila v neistote, či si zabezpečí potreby bývania, domácnosti a svoje potreby, že z dôvodu nedostatku finančných prostriedkov nebola schopná zaplatiť za lekárske úkony u zubára alebo návštevu svojej matky.

14. V prvom rade je nutné uviesť, že (ako to vyplýva aj z výpovede žalobkyne) žila žalobkyňa v spoločnej domácnosti so svojím manželom. Skutočnosť, či a ako sa manželia podieľajú alebo nepodieľajú na uhrádzaní spoločných výdavkoch alebo ako si plnia vzájomnú vyživovaciu povinnosť, je takou okolnosťou, ktorá nemá žiadnu súvislosť s požiadavkou na požadované finančné zadosťučinenie. Neplnenie si vzájomnej vyživovacej povinnosti manželov, resp. nepodieľanie sa na spoločných výdavkoch nemá v pomere k žalovanému žiadnu súvislosť a žiadnym spôsobom neovplyvňuje nárok na požadované finančné zadosťučinenie. Žalobkyňa predsa nič nebránilo uplatniť si nároky titulom vzájomnej vyživovacej povinnosti na súde. Žalobkyňa súdu ani len nepredložila žiadny dôkaz o svojom tvrdení, pričom za žiadnych okolností nebola zbavená dôkaznej povinnosti o svojom tvrdení. Je si treba všimnúť práve to, že ide o jedno z tvrdení, ktoré žalobkyňa doposiaľ netvrdila, a preto jeho uplatnenie súd nemal ani len pripustiť a pri rozhodovaní naň prihliadať, pretože žalobkyňa je v konaní zastúpená advokátom a teda takéto skutkové tvrdenie je procesne neprípustné.

15. Rovnako je pochybnou skutočnosťou, ktorá nemá žiadnu súvislosť s prejednaným nárokom, aj tvrdenie o nemožnosti zabezpečenia lekárskeho úkonu u zubára. Náklady na zdravotnú starostlivosť sú predsa hrazené z verejného zdravotného poistenia, pričom poistenou osobou je podľa príslušnej právnej úpravy (§ 3 ods. 1 zák. č. 580/2004 Z. z.) každá fyzická osoba s trvalým pobytom na území Slovenskej republiky, teda aj žalobkyňa. Nie je z rozsudku ani zrejme, ako by uvedená skutočnosť mala súvisieť so žalovaným. To, že nič konkrétne žalobkyňa neuviedla a nepredložila žiadny dôkaz, znamená a má za následok práve to, že nejde o relevantnú skutočnosť pre konanie. Okrem toho je pochybné a vecne nespojiteľné, ako stav neistoty v rokoch 2015 - 2017 by mal súvisieť s nejakými lekárske úkonmi, ak podľa žalobkyne mala a riešila zdravotné problémy so zubami v roku 2013 (viď bod 8 odôvodnenia rozsudku). Ide o ďalšie z tvrdení, ktoré žalobkyňa doposiaľ netvrdila, a preto jeho uplatnenie súd nemal ani len pripustiť, pretože žalobkyňa je v konaní zastúpená advokátom. Uvedené platí aj vo vzťahu k tvrdeniu o nemožnosti cestovať na návštevu svojej matky bývajúcej v inom okrese. Z napádaného rozsudku teda nevyplývajú žiadne preukázané skutočnosti, ktoré by odôvodnili priznanie nároku vo výške uvedenej vo výrokovvej časti rozsudku.

16. Žalovaný poukázal aj na to, že pokiaľ súd odôvodnil rozhodnutie odkazom na skutočnosti uvedené žalobkyňou na pojednávaní dňa 31.03.2020 vo vzťahu k prejednanému nároku, postupoval v rozpore s § 291 ods. 3 k § 296 CSP, pretože bolo pripustené uplatňovanie nových skutkových tvrdení. Podľa povahy a obsahu týchto tvrdení ide o skutočnosti, ktoré mohli a mali byť uplatnené neskôr, a preto súd na ne prihliadať ani nemal. Tým, že súd prvej inštancie rozhodol na základe vyššie uvedených skutkových tvrdení žalobkyne, rozhodol na základe postupu, ktorým hrubým spôsobom porušil ustanovenia CSP a súčasne porušil právo žalovaného na spravodlivý súdny proces, ktorý zahŕňa aj právo na právne relevantný postup súdu.

17. Porušenie práva na spravodlivý súdny proces žalovaný namieta aj v kontexte toho, kedy súd prvej inštancie žiadnym relevantným spôsobom nereflektoval na procesnú obranu žalovaného. Žalovaný v rámci podania zo dňa 26.03.2020, ktorým sa vyjadril k podaniu žalobkyne doručeného dňa 24.03.2020, poukázal v súvislosti s vedením súdneho konania (keďže žalobkyňa tvrdila, že jeho vedením utrpela psychickú ujmu) že žalobkyňa namiesto jedného (údajne stresujúceho) konania iniciovala rovno konania tri.

18. Žalovaný v odvolaní poukázal na ustanovenie § 220 ods. 2 CSP týkajúce sa náležitosti odôvodnenia rozsudku a nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 736/16 (bod 20, 24 a 25 odôvodnenia). Záverom svojho odvolania navrhol, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok tak, že žalobu zamietne a žalovanému prizná nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie v rozsahu 100 %. Zároveň si uplatnil aj nárok na náhradu trov konania v odvolacom konaní.

19. Žalobkyňa odvolací návrh nepodala. K doručenému odvolaniu žalovaného sa vyjadrila s tým, že napadnutý rozsudok považuje za zrozumiteľne, prehľadne a koherentným spôsobom odôvodnený. Rozhodnutie je podľa nej vecne správne a v súlade s právnymi predpismi.

20. Žalobkyňa nesúhlasila s tvrdením žalovaného, že vykonaným dokazovaním neboli preukázané skutočnosti, ktoré by odôvodnili jej nárok na primerané finančné zadosťučinenie čo do základu a výšky. Ako spotrebiteľka, ktorá na súde úspešne uplatnila porušenie práva alebo povinnosti ustanovených zákonom o ochrane spotrebiteľa, má jednoznačne právo na primerané finančné zadosťučinenie od

žalovaného, ktorý zodpovedá za porušenie povinností ustanovených týmto zákonom a osobitnými predpismi. Jediným predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadostučinenie je porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom a osobitnými predpismi. Zákon teda nevyžaduje pre vznik nároku splnenie žiadnych iných podmienok. V konaní bol preukázaný vznik nároku na primerané finančné zadostučinenie bez akýchkoľvek pochybností. Vznik tohto nároku bol preukázaný aj tým, že v konaní už bolo rozsudkom Okresného súdu Skalica č. k. 1Csp/98/2017 - 91 zo dňa 07.02.2019 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Trnava č. k. 23Co/117/2019 - 153 zo dňa 22.01.2020 skonštatované, že zmluva o úvere neobsahuje náležitosti podľa zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, čím žalovaný porušil svoje povinnosti. Na uvedenom nič nemení ani eurokonformný výklad a rozhodnutia súdneho dvora, ktoré žalovaný uvádza v odvolaní. Tieto argumenty už uvádzal aj v predchádzajúcich vyjadreniach, pričom sa s nimi vysporiadal súd prvej inštancie i odvolací súd vo svojich právoplatných rozsudkoch.

21. K jej tvrdeniam uvedenými na pojednávaní, ktoré žalovaný namieta v bode 3. odvolania, žalobkyňa uviedla, že sa na pojednávaní vyjadrovala k obdobiu rokov 2013 - 2015, v ktorých mali s bývalým manželom finančné problémy a ona mala zdravotné problémy so zubami. Z týchto dôvodov bola nútená si vziať viacero úverov. Nie je jej zrejmé, akým spôsobom by mohla preukázať, že nemala v tom období finančné prostriedky na úhrady zdravotných výdavkov či na návštevu matky. Je prirodzené, že človek žiada o úver v období, keď má finančné problémy. Tieto uviedla ako dôvod aj v čase podania žiadosti o úver. Rovnako sa vyjadrila aj k ťažkostiam, ktoré jej spôsobili zrážky zo mzdy vykonané žalovaným. Tvrdenie žalovaného, že mala dôkazmi preukázať svoje finančné problémy a nemohla si dovoliť kúpiť lístok na autobus je absurdné. O to viac v situácii, keď jej boli v prospech žalovaného dlhodobo vykonávané zrážky a tento sa na jej úkor obohatil sumou 1.407,67 eur. V prípade, ak by nepodala návrh na nariadenie neodkladného opatrenia a žalobu vo veci samej, tieto zrážky by boli vykávané bezpochyby naďalej.

22. Žalovaná nesúhlasila ani s námietkou žalovaného, že bolo porušené jeho právo na spravodlivý súdny proces z dôvodu, že súd odôvodnil svoje rozhodnutie aj odkazom na skutočnosti ňou uvedené na pojednávaní dňa 31.03.2020. Skutočnosť, že ju na pojednávaní vypočul k dôvodom, pre aké žiadala o úver a k problémom, ktoré jej boli spôsobené nezákonnými zrážkami zo mzdy, nie je porušenie práva žalovaného na spravodlivý súdny proces. V konaní bolo jednoznačne preukázané, že jej nárok je daný čo do dôvodu i výšky, bez ohľadu na okolnosti, ktoré opísala na pojednávaní dňa 31.03.2020. Navyše sa žalovaný vopred ospravedlnil z neúčasti na pojednávaní, bez žiadosti o odročenie pojednávania, a teda sa sám vzdal možnosti namietať pravdivosť ňou uvádzaných skutkových tvrdení. Na uvedené poukázal i súd v odôvodnení rozsudku.

23. V bode 5. odvolania sa žalovaný zaoberá ňou uvedeným argumentom o dĺžke súdneho konania a o jeho stresujúcom charaktere. Z rozsudku súdu prvej inštancie je zrejmé, že tento pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadostučinení prihliadol na iné dôvody a týmto jej argumentom sa nezaoberal. Je pravdou, že viaceré súdne konania vedené proti žalovanému na ňu pôsobili stresujúco. Na tejto skutočnosti sa však jej nárok na primerané finančné zadostučinenie nezakladal. Tento nárok je založený na dôkazmi preukázanej skutočnosti, že žalovaný nepostupoval s odbornou starostlivosťou, predložil jej formulárovú zmluvu, ktorú vopred pripravil. Napriek tomu, že ako subjekt podnikajúci v dlhodobo v oblasti poskytovania úverov, musel poznať právnu úpravu, zmluva neobsahovala obligatórne zákonné náležitosti. Žalovaný tak vedome porušil ustanovenia zákona o ochrane spotrebiteľa, zákona o spotrebiteľských úveroch a ustanovenia o ochrane spotrebiteľa zakotvené v Občianskom zákonníku. Pokiaľ sa jedná o tvrdenie žalovaného, že súd prvého stupňa nereflektoval na jeho vyjadrenie zo dňa 26.03.2020 - v bode 13. rozsudku je obsiahnuté vyjadrenie k reparačnej a sankčnej funkcií primeraného finančného zadostučinenia.

24. Ústavný súd SR sa k povinnosti súdov riadne odôvodniť rozhodnutie vyjadril vo viacerých svojich rozhodnutiach, v ktorých uviedol, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a ochranou proti takému uplatneniu (sp. zn. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 119/03, III. ÚS 209/04). V rozhodnutí sp. zn. IV. ÚS 358/09 Ústavný súd SR konštatoval, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam,

prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania.

25. Krajský súd v Trnave v rozsudku č. k. 23Co/117/2019 - 153 zo dňa 22.01.2020 uložil súdu prvej inštancie opätovne posúdiť nárok žalobkyne na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, posúdiť či sú splnené podmienky na jeho priznanie, aké práva alebo povinnosti žalovaný porušil, a akej intenzite a pri určení výšky prihliadnuť na okolnosti veci a na to, akú funkciu má toto zadosťučinenie plniť. Súd prvej inštancie postupoval v zmysle usmernenia krajského súdu, svoj postup a rozhodnutie náležite odôvodnil. V rozsudku sa dostatočne vyjadril ku všetkým argumentom a otázkam nastoleným sporovými stranami, ktoré mali pre vec význam.

26. Priznaná výška primeraného finančného zadosťučinenia závisí od posúdenia súdu. Ako žalobkyňa navrhla, aby jej súd priznal zadosťučinenie vo výške rovnajúcej sa sume, o ktorú sa žalovaný obohatil na jej úkor v súvislosti s ponúknutým úverom. Žalovaný bez právneho dôvodu užíval jej finančné prostriedky vo výške 1.407,67 Eur. Uvedená suma nie je zanedbateľná, táto je dokonca vyššia, než suma jej poskytnutého úveru. Súd túto čiastku posúdil ako primeranú a toto rozhodnutie jasne odôvodnil v 15. a 16. bode rozsudku.

27. Žalobkyňa navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil a priznal jej nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

28. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), po oboznámení sa s obsahom celého spisu dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je čiastočne dôvodné.

29. Predmetom konania je požiadavka žalobkyne ako spotrebiteľky na zaplatenie sumy 1.407,67 eur titulom finančného zadosťučinenia od žalovaného ako veriteľa za porušenie práv a povinností ustanovených zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov a Občianskym zákonníkom. Žalovaný v odvolaní spochybňuje vznik nároku na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, ako aj súdom prvej inštancie priznanú výšku toho nároku.

30. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobkyňa sa svojou žalobou podanou na súde prvej inštancie dňa 12.10.2017 domáhala, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť jej sumu 1.407,67 eur titulom vydania bezdôvodného obohatenia, zároveň mu uložil povinnosť zaplatiť sumu 1.407,67 eur titulom primeraného finančného zadosťučinenia a určil, že dohoda o poskytovaní služieb č. 8500081140 zo dňa 23.09.2014 uzavretá medzi stranami sporu je neplatná a priznal jej nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu. Súd prvej inštancie rozsudkom č. k. 1Csp/98/2017 - 91 zo dňa 07.02.2019 výrokom I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 1.407,67 eur, do troch dní od právoplatnosti rozsudku; výrokom II. určil, že dohoda o poskytovaní služieb č. 8500081140 uzavretá medzi stranami sporu dňa 23.09.2014 je neplatná; výrokom III. žalobu v časti uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť žalobkyni sumu 1.407,67 eur titulom primeraného finančného zadosťučinenia zamietol; výrokom IV. priznal žalobkyni proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v časti výrokov I. a II. v plnom rozsahu; výrokom V. priznal žalovanému proti žalobkyni nárok na náhradu trov konania v časti výroku III. v plnom rozsahu; výrokom VI. vyslovil, že o výške náhrady trov konania rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením a výrokom VII. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť súdne poplatky za žalobu vo výroku I. v sume 84,- eur a vo výroku II. v sume 99,50 eur Okresnému súdu Skalica do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Na základe podaných odvolaní strán sporu Krajský súd v Trnave ako odvolací súd rozsudkom č. k. 23Co/117/2019 - 153 zo dňa 22.01.2020 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti čo do zaplatenia sumy 1.407,67 eur titulom bezdôvodného obohatenia (výroku I.) potvrdil a v časti zamietnutia žaloby o nároku na priznanie primeraného finančného

zadosťučinenia a v súvisiacich výrokoch o nárokoch na náhradu trov konania zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (výrok III., IV., V. a závislý výrok VI.). Krajský súd v Trnave zároveň odmietol odvolanie žalovaného voči výroku VII. o uložení povinnosti zaplatiť súdne poplatky. Rozsudok súdu prvej inštancie č. k. 1Csp/98/2017 - 91 čo do výroku II. o určenie neplatnosti dohody o poskytovaní služieb č. 8500081140 uzavretej medzi stranami sporu dňa 23.09.2014 nebol predmetom odvolacieho prieskumu, keďže voči nemu nebolo podané odvolanie. Následne súd prvej inštancie rozsudkom č. k. 1Csp/98/2017 - 183 zo dňa 31.03.2020 rozhodol o nároku žalobkyne na zaplataenie primeraného finančného zadosťučinenia, keď výrokom I. zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyni z titulu primeraného finančného zadosťučinenia sumu 1.407,67 eur, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom II. priznal žalobkyni proti žalovanému nárok na náhradu trov prvostupňového i odvolacieho konania v plnom rozsahu, o ktorej výške súd rozhodne samostatným rozhodnutím, po právoplatnom skončení veci a výrokom III. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť Okresnému súdu Skalica súdny poplatok v sume 84,- eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Proti predmetnému rozsudku podal žalovaný odvolanie.

31. Všeobecným právnym predpisom upravujúcim ochranu spotrebiteľa nie je Občiansky zákonník, ale zákon č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov. Vo vzťahu k tomuto právnemu predpisu aj Občiansky zákonník má povahu osobitného predpisu a vo svojich ustanoveniach len dopĺňa všeobecnú úpravu danú zákonom č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov o ďalšie osobitné ustanovenia zamerané na ochranu spotrebiteľov. Je to zrejmé z ustanovenia § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, podľa ktorého každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách, pričom v poznámke k tomuto ustanoveniu je daný odkaz na ustanovenia § 52 až § 54 Občianskeho zákonníka.

32. V prípade porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov a osobitnými predpismi, medzi ktoré sa zaraďuje i Občiansky zákonník, vzniká spotrebiteľovi právo na primerané finančné zadosťučinenie. Toto právo vyplýva z ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, podľa ktorého proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

33. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Vychádzajúc z vyššie uvedeného ustanovenia predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie je úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zo strany spotrebiteľa na súde. Zákon teda nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privedená nejaká ujma. Postačuje ak k takémuto porušeniu práva alebo povinností dôjde. (viď napr. rozsudok NS SR sp. zn. 6 Cdo 127/2017 z 30.1.2019).

34. Samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie, preto súdu nemusia byť predložené dôkazy aj o existencii nejakej ujmy. Je totiž bez právneho významu, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla alebo nie, pretože aj podľa § 3 ods. 5 druhá veta cit. zákona, účinného do 09.06.2013 postačovala iba možnosť vzniku takejto ujmy, čo aktuálne znenie uvedeného ustanovenia ani nevyžaduje. Je preto potrebné vychádzať z toho, že inštitút primeraného finančného zadosťučinenia má na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany.

35. Ako už bolo vyššie uvedené vo veci vedenej na súde prvej inštancie pod sp. zn. 1Csp/98/2017 sa žalobkyňa domáhala, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť jej sumu 1.407,67 eur titulom vydania bezdôvodného obohatenia, zároveň mu uložil povinnosť zaplatiť sumu 1.407,67 eur titulom primeraného finančného zadosťučinenia a určil, že dohoda o poskytovaní služieb č. 8500081140 zo dňa 23.09.2014

uzavretá medzi stranami sporu je neplatná. Žalobkyňa požadovala taktiež priznať náhradu trov konania v celom rozsahu.

36. Súd prvej inštancie čiastočne vyhovel žalobe, a to v časti uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť žalobkyni sumu 1.407,67 eur titulom vydania bezdôvodného obohatenia a v časti určenia neplatnosti dohody o poskytovaní služieb č. 8500081140 uzavretej medzi stranami sporu dňa 23.09.2014. Vo zvyšnej časti (nárok na zaplatenie sumy 1.407,67 eur titulom primerané finančného zadosťučinenia) žalobu zamietol.

37. Odvolací súd svojím rozhodnutím zo dňa 22.01.2020 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo veci samej o uloženie povinnosti žalovanému zaplatiť žalobkyni sumu 1.407,67 eur potvrdil, keď súd vyhodnotil, že zmluva o revolvingovom úvere č. 8500081140 uzatvorená medzi žalobkyňou a žalovaným bola bezúročná a bez poplatkov a žalovaný sa v súvislosti s uvedenou úverovou zmluvou obohatil na úkor spotrebiteľky - žalobkyne, a to až vo výške 1.407,67 eur, ktorú súd v uvedenom konaní uložil žalovanému vydať žalobkyni. V časti, v ktorej súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobkyne, t. j. v časti uplatneného nároku na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 1.407,67 eur, odvolací súd rozhodnutie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Rozsudok súdu prvej inštancie v časti určenia neplatnosti dohody o poskytovaní služieb č. 8500081140 uzavretej medzi stranami sporu dňa 23.09.2014 nebol predmetom odvolacieho prieskumu, nakoľko nebol napadnutý odvolaním. Súd prvej inštancie žalobe v časti určenia neplatnosti dohody o poskytovaní služieb č. 8500081140 vyhovel, nakoľko dospel k záveru, že sa jedná o cielene vytvorenú zmluvu s odplatom, ktorej sledovaným cieľom je dosiahnuť vyššie protiplnenie za poskytnutie peňažných prostriedkov, oproti tomu, ktoré by získal žalovaný z úrokov formálne uvedených v zmluve. Pri dohodnutej mesačnej splátke za poskytnutý úver a odplatu v dohode 81,99 eur a počte mesiacov 42 by predstavovalo plnenie v prospech žalovaného sumu 3.443,58 eur pri reálne poskytnutých peňažných prostriedkov 1.350,- eur. Podľa súdu prvej inštancie takéto dohodnuté plnenie je obchádzaním zákona a v rozpore s dobrými mravmi.

38. Vzhľadom na uvedené má odvolací súd za to, že takéto konanie žalovaného, ktorým so žalobkyňou uzavrel spotrebiteľskú zmluvu neobsahujúcu zákonné údaje, ako aj dohodu o poskytovaní služieb č. 8500081140 s plnením, ktoré obchádza zákon a je v rozpore s dobrými mravmi, je nutné považovať za porušenie práva spotrebiteľky, ktorá si ho úspešne uplatnila na súde v tomto konaní vo veci vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 1.407,67 eur a určenia neplatnosti vyššie uvedenej dohody. Z uvedeného vyplýva, že tvrdenie odvolateľa o neexistenciu nároku na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia je neopodstatnené.

39. Odvolací súd ešte dodáva, že čo sa týka úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti ako predpokladu pre priznanie práva na primerané finančné zadosťučinenie, tento je naplnený nielen vtedy, ak si spotrebiteľ uplatní porušenie práva alebo povinnosti žalobou proti dodávateľovi, ale aj vtedy, ak to urobí v rámci svojej obrany proti dodávateľom uplatnenému nároku. V prejednávanom prípade si však žalobkyňa sama uplatnila svoje práva úspešnou žalobou proti žalovanému.

40. Čo sa týka odvolateľom namietanej výšky priznaného finančného zadosťučinenia, odvolací súd poukazuje na to, že za nemajetkovú ujmu pre spotrebiteľa je možné považovať obmedzenie spotrebiteľovho komfortu vo všetkých oblastiach jeho života, najmä však vo finančnom obmedzení, ktoré žalobkyni neoprávnenými platbami v prospech dodávateľa vznikli. Nakoľko právny predpis neustanovuje výšku primeraného finančného zadosťučinenia, ustálenie jeho výšky je realizované na základe voľnej úvahy súdu. Nemôže sa však jednať o svojvôľu súdu. Musí byť primeraná okolnostiam konkrétneho prípadu. Primerané zadosťučinenie môže pozostávať z náhrady morálnej ujmy ako satisfakcie za stav, ktorý spotrebiteľ musel trpieť, nakoľko nie vždy je postačujúce iba vrátenie neoprávnené zaplatených finančných prostriedkov.

41. Súd prvej inštancie priznal žalobkyni finančné zadosťučinenie v celej ňou uplatnenej výške 1.407,67 eur. Podľa odvolacieho súdu však prvoinštančný súd dostatočne neporovnal úspech žalobkyne v konaní s výškou ňou žiadaného finančného zadosťučinenia a s dôsledkami, ktoré malo platenie neoprávnených súm žalovanému na žalobkyňu, ako aj intenzitu zásahu do práv žalobkyne s konaním žalovaného.

42. Žalobkyňa sa svojou žalobou domohla voči žalovanému vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 1.407,67 eur, ako aj určenia neplatnosti dohody o poskytovaní služieb č. 8500081140 uzavretej medzi stranami sporu dňa 23.09.2014. Žalovaný síce porušil svoje povinnosti vyplývajúce zo zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov tým, že zmluva o revolvingovom úvere neobsahovala zákonom stanovené náležitosti, avšak je potrebné si uvedomiť, že sankcionovaný je už tým, že poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. To znamená, že žalobkyňa bola povinná vrátiť žalovanému iba výšku poskytnutého úveru. Na druhej strane je však nutné zohľadniť skutočnosť, že žalovaný si plnenie, na ktoré nemal nárok, vynucoval formou výkonu zrážok zo mzdy. Už len tým, že žalobkyňa musela čeliť vykonávaniu zrážok zo mzdy a musela sa domáhať svojej pohľadávky cestou uplatnenej žaloby, utrpela určitý stres, ktorú skutočnosť ani nie je potrebné iným spôsobom dokazovať. Žalovaný formou výkonu zrážok zo mzdy ukracoval žalobkyňu o peňažné prostriedky, na ktoré nemal nárok a ktoré tak žalobkyňa nemohla použiť na svoje osobné potreby. Po zhodnotení všetkých týchto okolností dospel odvolací súd k záveru, že primeraným je finančné zadosťučinenie pre žalobkyňu vo výške 300 eur, pričom pri výške finančného zadosťučinenia vychádzal i z aplikačnej praxe. Vzhľadom na porušenie práva spotrebiteľa dodávateľom - žalovaným je takto určená výška finančného zadosťučinenia vo vzťahu k porušenému právu a skutkovým okolnostiam prípadu podľa názoru odvolacieho súdu primeraná a súčasne zodpovedá svojmu účelu, ktorým je poskytnutie satisfakcie spotrebiteľovi a odradenie dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľov.

43. Ďalšie odvolacie argumenty žalovaného odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadať, nakoľko by nezvrátili rozhodnutie odvolacieho súdu. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov, súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (por. rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 251/04, sp. zn. III. ÚS 209/04, sp. zn. II. ÚS 200/09).

44. S poukazom na vyššie uvedené zdôvodnenie, odvolací súd v súlade s ustanovením § 388 CSP napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. zmenil tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni primerané finančné zadosťučinenie vo výške 300 eur, do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku a žalobu vo zvyšnej časti (zvyšok nároku na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia) zamietol.

45. Podľa § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

46. Podľa § 396 ods. 2 CSP ak odvolací súd zmení rozhodnutie, rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie.

47. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

48. Podľa § 255 ods. 2 CSP ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

49. Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

50. Zásadu úspechu vo veci (§ 255 CSP) treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu alebo od znaleckého posudku. V týchto prípadoch však nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku, nemožno ho totiž ad absurdum zaťažovať procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania je potrebné rozlíšiť čo je základné a čo sprevádzajúce. Za základné sa považuje rozhodnutie, že do žalobcovho práva bolo zasiahnuté, výška ujmy je potom druhotná a nadväzujúca. Rovnako odborná otázka posudzovaná znalcom môže presahovať možnosti strany sporu, ktorá napr. výšku škody „iba“ odhaduje. Aj tu je primárny fakt, že škoda bola spôsobená;

jej výška nasleduje. Žalobcu v takejto veci preto treba považovať za plne procesne úspešného, keďže mal plný úspech čo do základu uplatneného nároku a súčasne výška plnenia, vyplývajúca z tohto jeho procesného úspechu, závisela výlučne od úvahy súdu.

51. Nárok na plnú náhradu trov konania sa priznáva iba z prisúdenej sumy, čo treba vyjadriť vo výroku rozsudku. (Rozsudok Krajského súdu v Trnave z 13.12.2017, sp. zn. 10Co/191/2017)

52. Žalobkyňa bola v plnom rozsahu úspešná v uplatnenom nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 1.407,67 eur a v uplatnenom nároku o určenie neplatnosti dohody o poskytovaní služieb č. 8500081140 uzavretej medzi stranami sporu dňa 23.09.2014 a v zmysle vyššie uvedeného i v časti finančného zadosťučinenia. Preto rozhodnutie súdu prvej inštancie pokiaľ ide o nárok na náhradu trov prvoinštančného i odvolacieho konania bolo správne a odvolací súd ho v zmysle ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

53. Pokiaľ ide o výrok III. (o povinnosti zaplatiť súdny poplatok), v tejto časti odvolanie nie je prípustné, preto odvolací súd odvolanie žalovaného v tejto časti podľa ust. § 386 písm. c) CSP odmietol.

54. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté postupom podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom priznal žalobkyni primerané finančné zadosťučinenie v sume 1.407,67 eur, t.j. v celej ňou uplatnenej výške. Na základe podaného odvolania zo strany žalovaného odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobkyni priznal iba sumu 300 eur. Vzhľadom na to, že výška priznanej sumy závisela od posúdenia zo strany súdu, je možné konštatovať úspech žalobkyne vo výške 100 %. Odvolací súd preto rozhodol v súlade s § 255 ods. 1 CSP tak, že priznal žalobkyni voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Odvolací súd preto rozhodol v súlade s § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že priznal žalobkyni voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. O ich výške rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku, a to samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

55. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).